

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

Capvt IX. Transformatio hominis in Jesum Christum crucifixum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

S. Gertrudi eas lacrymas, quas ipsa in ejus passione deploranda funderet, paterâ aureâ quasi recolligere; suprà indicatum est, cùm compassionis exercitium proponeremus. In B. Lydvinae vita legimus; cùm illa in quadam desolatione spiritûs, ipsos dies quindecim ad Christum plorando cõsumpsisset, atque ad extremum deficientibus lacrymis, humorem quendam sanguineum ex oculis stillaret, ejusmodi guttarum sanguinearum nonnullas reservatas, miram edidisse odoris fragrantiam: non obscuro indicio illius, quâ Virginis anima (licet afflicta & desolata) in ijs fundendis perfunderetur, suavitatis. Felices profectò, qui eâ gratiâ donati sunt. *Domine, da mihi hanc aquam*, doloris, inquam, amorisq; sancti lacrymas, quæ cordis mei duritiam, resolvant; ut in recolenda amarissima passione tua, sensum aliquem pietatis concipiam.

P. 2. c. 7.

CAPVT IX.

Transformatio hominis in JESUM Christum crucifixum.

§. I.

Excellentem hominis Christiani perfectionem in ea transformatione consistere.

Suprema humanæ animæ perfectio atque felicitas, inpropinquo ad DEUM accessu, per intimam naturæ, indolis, morûmq; divinorum participationem, atque eo sensu, in quadam in ipsum primum suum principium, finemq; ultimum ac summum bonum, transformatione consistit. Et in illa quidem felicissima regione æternæ lucis & pacis imperturbabilis, revelatâ facie gloriæ Domini speculantes, in eandem imaginem (ut Paulus loquitur) transformabi-

2. Cor. 2.

12121,

mur, ipsi divinæ naturæ similes, & quantum homini facti. *1. Joan: 3.* Deiformes effecti. Ut enim ait dilectus discipulus: *Scimus quoniam cum apparuerit, similes ei erimus: quoniam vidimus eum sicuti est.*

At verò dum in hoc corpore peregrinamur à Domino, dum adhuc tempus est tentationis atque conflictus, & donec affligi, premi, tundi, conculcari, & quotidie mortificatum est, multum equidem & fat erit fortasse, si post longam exercitationem, conformes fiamus exemplari, quod nobis in monte, non jam Thaboreo, sed Calvario, monstratum est; hoc est, si in Christi crucifixi expressam imaginem quadam sensuum ac morum similitudine, unitatè trans-eamus. Nimirum ab ista mœsta ac tristiore Domini nostri patientis imagine, ad gloriosam illam atque divinam proclivis omnino transitus est. Cùmq; Christi vita, perfecta quædam sit vitæ divinæ ac morum divinorum expressio; consequens est sanè, ut qui formâ morum & mentis habitu in Christum crucifixum transierit, ipsius pariter divinæ vitæ imitator sit, & (etiam degens inter mortales) imago quædam existat summæ divinitatis. Ut enim præclarus

*De princip.
l. 2. c. 6.*

Origenes, de Christi humana natura ad divinam comparatione differens, docet illam, ejusve operationes *indeclinabiliter eosdem motus suscepisse*: quòd illam nimirum aspiceret, et divinitatis instrumentum intimè conjunctum, & ad omnem divinam motionem maximè pronum ac sequax; ipsius eadem operationes ut quandam divinitatis umbram: quæ tione etiam quidam alij divinam naturam luci, humanitatem interposito corpori, & humanæ naturæ operationes umbræ comparavere.

*V. S. Greg:
18. mor. c.
12. S. Tb. 3.
p. 932. a. 1.
ad 1.*

Quemadmodum enim in horologio aliquo sciostris gnomonis umbra solaris motus æmula est, nec aberrat unquam vel in minimo, sed indeclinabiliter eosdem in sensum suscipit: ita quælibet humanitatis Christi operatio

vinorum sensuum ac motuum certissimus index atque expressa representatio est, ejusque vita velut egypton divinæ vitæ: ut qui in Christum crucifixum, morum ipsius exactâ imitatione ac similitudine transformetur; hoc ipso eum necesse sit, sensim in nobilem divinitatis imaginem (quoad vitæ mortalis condicio patitur) conformari.

Et quanquam in omni Christiano formari Christum oporteat; prout ad Galatas scribens ajebat Apostolus: *Filioli mei, quos iterum parturio, donec formetur Christus in vobis*; quod etiam aliâ phrasi significat, dum hortatur ut Christum induamus, aut ut imaginem hominis celestis, hoc est, Christi portemus: hoc tamen, quâmdiu in ipsum Christum non transformamur, non nisi initium quoddam Christianæ perfectionis esse videtur. Dicit enim potest Christus in nobis formatus esse, cum ei per fidem atque amorem adhæremus, ejusque actiones pro se quisque imitari, eique conformes quadantenus effici studemus; tamen dum ita in nobis ille formatur, ipsi etiamnum in nobis restemus, hoc est, adhuc nos ipsos, sive veteris hominis affectus cupiditatesq; , inviti licet ac reluctantes, sentiamus; nec proinde liceat nobis cum Apostolo dicere: *Vivo autem, jam non ego, &c.* At verò, qui in Crucifixum, uti nunc loquimur, transformatus est, is jam in se ipso non vivit amplius, sed solus Christus crucifixus; ita videlicet, ut sibi ipsi perfectè mortuus, se ipsum jam quasi non sentiat, ad se ipsum in nullo respiciat, sui que oblitus se ipsum in Christo crucifixo perdat, non quidem naturæ commutatione, sed omnimodâ (quoad mortali licet) motuum propensionumve cum Christo crucifixo unitate. Sicut enim is vulgò dicitur amisisse oculos, qui licet eos adhuc habeat, eorum tamen usum amisit: ita quodammodo in Crucifixi corde sese perdit anima, quando ita suam essentiam retinet, ut jam non ducatur suis motibus & propensionibus, sed solo agitur spiritu

B b b b

Chri-

Gal: 4.

Christi crucifixi: uti mox pluribus cum Seraphico Doctore explicabimus.

Atque in hoc jam illa consistit suprema & rara, sed tamen concessa non paucis, nec proinde pio ac sedulo Aspettu desperanda, Christianæ virtutis ac perfectionis confirmatio.

§. 2.

Frequenti circa Christum passum exercitatione, posse ad eam transformationem perveniri.

Hic igitur fructus cum primis excellens efflorescit deinde ex ea, quam non immerito tantopere commendamus crebrâ & assiduâ circa Domini nostri passionem exercitatione: quod nunc jam pluribus declarabimus, & aliquâ sententia, seu ratione stabiliemus.

Primò enim S. Bonaventura parte 1. Stimuli cap. 4. in hac ipsa exercitatione agens, inter varios fines, quos spectare debeat pius Exercitator, ait quinto loco contemplandum esse passionem Christi, ad cordium nostrorum resolutionem & perfectam transmutationem in ipsum. Quod tunc (subdit) quando homo non solum imitatur, comparatur, amiratur & exultat, sed etiam totus convertitur in Dominum nostrum JESUM Christum crucifixum; ita ut exiens ex se, & abstractus ab omnibus, nihil videat aut sentiat intra se ipsum, nisi Christum crucifixum, illusum, exprobratum pro nobis.

De vit. spir. sub finem. *bus consentaneè S. Vincentius: Oportet (inquit) quod veritas te totum & reclines super brachia JESU Christi prope rimi, vilissimi, & impropere, despecti & mortui propter te, usquequo tu sis mortuus in omnibus sentimentis tuâ humanâ. JESUS Christus crucifixus vivat in corde tuo, & in tua anima & totus transformatus & transfiguratus cordialiter sentiat in te, ut nunquam videas, nec sentias, nec audias, nisi ipsum Christum stantem in cruce, propter te mortuum & suspensum.*

At parte 2. cap: 8. veluti hanc ipsam transmutationem in se expertus, in hunc modum loquitur S. Bonaventura: *Anima mea amore liquefcit, & extra se exit, & in DEUM tota se diffundit, proprium locum relinquit, & in DEUM currit, absorbetur à DEO, & obliviscitur sui.* Tum verò: *O amor (exclamat) quid tibi tribuam, qui me fecisti divinum? Vivo ego jam non ego, vivit verò in me Christus.* Inenarrabilis est virtus tua, ô amor! qui lutum in DEUM transfigurās. Denique parte 3. cap: 2. ex professo inquirens: qualiter possit homo mutari in DEUM, quàmque id sit homini gloriosum, utile, delectabile: *Tunc (inquit) homo se ipsum commutat in DEUM, quando eligit & diligit se odiri, & solum DEUM diligere; & circa nihil aliud vult affici, nisi solum circa DEUM, ille solus in suo jacet affectu, & de nihilo curat nisi de ipso DEO, & totaliter sicit, quomodo per se vel per alios honorificetur Dominus DEVS suus.* O commutatio desiderabilis! Nam certè iste vulnere peccatorum in Christi vulnere commutavit, & mentis fatiditatem in Dei bonitatem, suam nequitiam in Dei clementiam, amaritudinem cordis in dulcedinem Creatoris. Nam totus est in DEUM, vel DEI, & nihil nisi DEVM requirit. Cor suum plenum est ipso DEO, se exiit, & DEVM induit: & quæ sequuntur. Quæ quidem plulcula, eò tamen referre visum est; quòd hinc appareat, etiam in hac vita mortali posse hominem quodammodo in DEUM transire & commutari; atque ad id, hanc ipsam, qua de agimus, in Christum crucifixum transfigurationem, viam pandere atque munire.

Secundò: Igitur ex mente S. Bonaventuræ, atque (ut arbitror) ex propria etiam ipsius experientia, potest quis sedulâ atque assiduâ passionum Christi meditatione, paulatim in ipsum Christum crucifixum transformari, & (quod etiam externâ specie S. Francisci Assisenati contigit) sensuum affectuumque conformatione, vivam illius imaginem representare. Hinc enim etiam idem S. Doctor alibi Vir-

Bbbbbz

ginem

De perf. vi-
ta c. 6.

ginem Christo devotam ad id adhortans, simūlq; viam et
rationem quā id consequi possit, ostendens: *Accede ergo
tu* (inquit) *pedibus affectionum tuarum ad JESVM* vulnera-
tum, *ad JESVM spinis coronatum*, *ad JESVM patibulo crucis*
affixum; & cum *B. Thoma Apostolo*, non solum inture in ma-
nibus ejus fixuras clavorum; non mitte manum in latus ejus, sed
totaliter per ostium lateris ejus ingredi usq; ad cor ipsum *JESU*,
ibiq; ardentissimo amore Crucifixi in Christum transfigu-
rata, lanceā precordialis dilectionis transfixa, gladio intima
compassionis transverberata, nihil aliud queras, nihil aliud de-
sideres, in nullo alio velis consolari, quā ut Christo tu passio-
commori in cruce. Et tunc cum Apostolo exclames, dices:
Christo confixa sum cruci. Vivo ego jam non ego, &c. Sic ille

Epist. 6.

Tertio: Et sanē si Stoicæ Philosophiæ præceptis, et
mores conformandos, totūmq; hominem commutandos,
ea vis inerat (quantum sibi quidem experiri videbatur Seneca)
ut is ausus sit ad Lucilium suum scribere: *Intelligo, Lucili,*
non emendari me tantum, sed transfigurari; quod videlicet
assiduo studio contentionēq; virtutis, eam in se perfec-
tifieret intimatorum sensuum affectionūmq; mutationem,
ut in alium hominem quodammodo transisse videretur.
multo id magis efficiet Philosophia Crucifixi, & in vitam
moresq; nostros, cum divino illius auxilio transfusa disci-
plina; ut deposito veteri homine, in novum hominem
hoc est, in ipsum Christum crucifixum, transfiguremur et
transformemur; non externā, inquam, figurā duntaxat
eum representantes, per quandam cum viro dolorum, in-
rerum externarum nuditate, & malorum extrinsecus adve-
nientium perpeffione, similitudinē; sed ipsā quoque inte-
riore formā, hoc est, animā & spiritum, per cogitationum
sensuum, desideriorum, omniumq; animi motuum confu-
sionem, in ipsum transeuntes. Veluti de se testantem audi-
mus, non jam è Stoicorum porticu, sed è tertio coelo hinc
Philos.

Philosophum, nihil tamen scientem inter nos, nisi JESUM, & hunc crucifixum. Nam dum ille scribens ad Galatas sese ait Christo crucifixum; quid aliud sonat, nisi se transisse in perfectam quandam Christi crucifixi imaginem? Et dum jam non sese, sed solum Christum in se vivere; quid nisi in Christum sese transformatum testatur?

Gal: 2.

Quartò: Ad hanc porrò (ut ita appellem) Christiformitatem, diuturnâ exercitatione, acque distinctâ virtutum ejus in moribus nostris atque actibus expressione, posse denique perveniri; Sanctus quoque indicat Ambrosius; qui cum illa à nobis alibi memorata dixisset: Christum scilicet velut signaculum portandum in fronte, in corde, in brachio, & ita singulis quodammodo membris nostris imprimendum, tum illa subdit huc pertinentia: *Luceat ergo imago ejus in confessione, luceat in dilectione, luceat in operibus & factis; ut si fieri potest (inquit) tota ejus species exprimat in nobis.*

L. de Isaac. c. 8.

Quemadmodum enim, cum quis picturâ aut statuariâ arte Christi crucifixi simulachrum exprimere instituit, post rudem universi operis in tabula aut marmore adumbrationem designationemve, descendit deinde ad partes singulas, & hanc primùm, tum istam, mox aliam conformando, explendo, expoliendo, perfectam denique Crucifixi reddit imaginem, & (quod dici solet) numeris omnibus absolutam: Ita qui Dominicæ imitationis ac repræsentationis studio, identidem in Christum crucifixum, velut Christianæ ac perfectæ vitæ formam & exemplar aspicit, & modò illius inter adversa atque acerba patientiam incredibilem, modò paupertatis, doloris, contemptus sitim ingentem, in se transfundere atque exprimere satagit; post autem, exactissimam ejus usq; ad mortem obedientiam, & summam humanæ voluntatis cum paterna ac divina consensu, demum ardorem immensæ charitatis, atque illud, sive gloriæ divinæ, sive salutis animarum studium infatigabile, in

in sese effingit ac repræsentat imitando; postquam in his singulis, veluti totidem viri dolorum membris mysticis, conformandis atque elaborandis plusculum temporis operæq; posuerit, ita ad extremum in semetipso immutari, & quasi reformari poterit, ut felicissimâ metamorphosi in Crucifixi transformetur imaginem, & quidam quasi Christus appareat: juxta quod dicere non dubitavit Origenes: *Quis perfectus est, & vivit in eo Christus, de eo dicitur MARIE: Ecce filius tuus Christus.*

*Prof. in Jo-
an.*

Postremò: Huc accedit denique, quòd ipse Christus, qui, uti insinuabamus, signaculo sive sigillo sese comparat in Canticis, nihil magis expetere videatur, quàm ut totum nobis imprimat; tantùmq; expectet, ut (quod in nobis est) materiam nos aptam atque facilem præbeamus, & sibi nos ritè configurare volenti, desiderio atque amore obsecundemus.

§. 3.

Amore præsertim eam transformationem perficit.

AD extremum addimus; eam vim esse ardentis amoris, & præsertim sancti atque divini, ut amantem transformet in amatum; & (uti modò cum Bonaventura de divinis amore dicebamus) etiam lutum in Deum transfiguret. Nam ut universè pronunciat S. Dionysius: *Amor extaticus est, & amantem extra se rapit, & in amantem transfert; non affert, duntaxat, sive dilecti desiderio, sed etiam, quoad fieri potest, assimilatione quadam indolis, & tanquam immersione ac transfiguratione naturæ.* Quapropter & ipse Dei Unigenitus, quâdam sui erga nos immensi amoris ecstasi, extra se quasi egrediens, nobis similis per omnia factus est, non naturâ tantùm nostrâ susceptâ, sed nostris etiam in se translatis miserijs ac doloribus; adeòq; non unâ duntaxat, sed variâ sui transformatione, aut transfiguratione.

*De div. nom.
c. 4.*

mum enim, cum in forma Dei esset, carnem nostram assumens, in utero quodammodo transfiguratus est: non formam Dei seu figuram substantiae ejus amittens (quo sensu *Mt. 1.* negat Augustinus, in illa ineffabili humanitatis nostrae susceptione, Verbum transfiguratum in hominem) neque rursum tantum externam hominis figuram, aut imaginem, seu *L. 83. 99. 9.* idolum assumens: quo modo dixit Tertullianus, Angelos *h. de carne,* apparentes hominibus, sese in carnem transfigurasse: sed *Christi, c. 6.* veram naturam nostram humanitatis in se susceptam, novam jam formam atque figuram humanis obtutibus obijciens. In quem sensum ait Apostolus: *Philip. 2.* *Qui cum in forma Dei esset, semetipsum exinanivit, formam servi accipiens, in similitudinem hominum factus, & habitu (græcè, schemate seu figurâ) inventus ut homo.*

At neque hac sui abiectione, & tantâ suæ Majestatis tanquam deformatione contentus, postmodum in passione sua, etiam ab illa humana specie velut transfiguratus apparuit; ut jam non hominis, sed vermis habitum præferret, atque humanam etiam formam quodammodo absconderet, sicut scriptum est: *Isai. 59.* *Et quasi absconditus vultus ejus, & despectus; unde nec reputavimus eum.*

Ut illud proinde, quod Aurelius Prudentius, de Deo limum nostrum tractante atque formante, ut illum transfiguraret in hominem; hoc de ipsa Dei Sapientia, de hoc limo nostro (ut loqui amat S. Augustinus) humilem sibi domum ædificante, usurpare libeat, & exclamare: *Apotheo.* *Tantus amor terræ, tanta adversus hoc lutum, divinæ charitatis inclinatio ac propensio fuit.*

Ergo qui amoris ardorisque sui incitatione, per omnia nobis similis effici dignatus est; vicissim exoptat, ut nos quoque amoris impulsu, eumque propius imitandi desiderio, in ipsius primum humilitatem abiectionemve, & inde in gloriam ac majestatem, transeamus. Ut enim concors est
San-

Sanctorum Patrum sententia; idcirco ille homo factus est, ut nos Deos faceret, & luti nostri ignobilitatem, in sua claritate divinitatis transfiguraret.

In hoc igitur nobis exercendus est animus, eò omnia nostra circa Christum passum occupatio convertenda: *In ps. 137.* inspirandūq; cum S. Augustino, ad sui in Deum transformationem ardentibus votis anhelante, atque dicente: *Tuum cor meum flamma tui amoris accendat; nihil in meritorum meo, nec quo respiciam ad me ipsum, sed totus in te, astuem, totus ardeam, totus diligam te, tanquam inflammatus abs te.* Eodēq; specialiter facit quædam S. Bonaventura devotissima (ut ipse appellat) ad Christum oratio; quam juvat ad usum, & præsentis capitis clausulam, totidem verbis apponere: *P. 1. Stim. c. 2.* Domine JESU Christe, cor meum tuis vulneribus faucia, & tuo sanguine inebria mentem meam; ut quocumque me vertam, semper te videam crucifixum; quidquid aspexero, in tuo sanguine mihi appareat rubricatum: ut sic totus in te tendens, nihil præter te valeam invenire, nihil nisi tuum vulnere valeam intueri. Hæc mihi consolatio, tecum, mi Domine, vulnerari; hæc intima mihi sit afflictio, sub te aliquid non meditari. Non quiescat cor meum, donec JESU, donec resonat te centrum suum. Ibi cubet, ibi suum terminet appetitum. Amen.

CAPVT X.

Felix ac placidus excessus è vita, inter brachia Salvatoris.

§. I.

Nonnullæ ejusce rei causa.

Multis tum vetusti tum recentis avi exemplis comprobatum est; his qui vitam suam passioni ac morti Christi